

Una llauna al FIMPT

Radio Cos

És curiós com els bons grups de folk saben crear-se un imaginari propi i poderós; un vincle molt fort amb la seva història i la seva comunitat que es plasma en imatges i objectes quotidians concrets, revestits amb una nova nova dimensió icònica a l'escenari. La guitarra de **Woody Guthrie**, les ulleres fosques de **Quico el Célio**, el tatuatge de **Camarón**, la pandereta amb canya badà de **Botifarra**, les espardenyas de set brencs de **Roger Mas**, la gorra de **Xesco Boix**, els cabells enllustrats de **Gardel**, els panderos quadrats de **Coetus**, el bombo de **Muchachito**, l'ocellet piulador de plàstic de **Joana Gomila**... I hi podríem afegir la vistosa llauna de pebre vermell que **Xurxo Fernandes** llueix i fa sonar als concerts de **Radio Cos**.

Divendres passat a la nit vam fugir per cames del xafigós asfalt barceloní i vam fer cap al FIMPT de Vilanova i la Geltrú. I allà, a l'escenari muntat a la vora del port, amb una mica de brisa garrafenca, vam trobar-nos amb masurques, pasdobles, jotes, alalàs, rumbes i munyeires. Un repertori de tradició oral recollit durant anys per **Fernandes** i **Quique Peón** entre els avis de les aldees gallegues. Al capdavant de **Radio Cos**, tots dos donen un alè nou a tot aquest cançoner, heterogeni, dispers, maltractat i ocult durant molt de temps per diverses circumstàncies.

Darrere els dos cantants i percussionistes, un violí, un clarinet i un acordió van anar vestint i eixamplant les melodies amb girs klezmer, balcànics, etc. **Radio Cos** és d'aquells grups ultralocals d'impacte universal. "Sete cuncas", marcat pel joc rítmic entre la llauna de pimentó i la pandereta, va sonar amb una alegria ilimitada. "Cen pesos" va evocar les anades i tornades musicals entre la península Ibèrica i Amèrica, i "Adiós ríos, adiós fontes", a partir del poema de **Rosalía de Castro** i musicada a ritme de tango, va recordar que l'emigració ha estat molt present, i encara ho és, en la música popular gallega. Van destacar els instrumentistes, però encara més una manera de cantar, de col·locar les dues veus i de jugar-hi, molt més pròxima als carrers que no pas als conservatoris. El pas de **Radio Cos** pel FIMPT va resultar molt instructiu. I sobretot, molt refrescant.